

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/178/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118010642
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118010642.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Slavoj Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 23. januára 2019, v trestnej veci obžalovaného T. V., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák., o odvolaniach okresného prokurátora a obžalovaného T. V., proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 22.10.2018, sp.zn. 5T/48/2018 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu sa **z r u š u j e**.

Rozhodujúc sám na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaný: T. V., nar. XX.XX.XXXX v X. X., trvale bytom X. B. XXX/XX, P. W., prechodne bytom U. XX, U. - X., t. č. v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica, Komenského 7, Banská Bystrica,

uznáva sa za vinného, že

najmenej v období odo dňa 01.07.2016 do 14.03.2018 na adrese U. XX, U.- X., okres X. X., spôsobil fyzické a psychické utrpenie maloletej D.H., nar. XX.XX.XXXX, s ktorou v tomto čase žil v spoločnej domácnosti tým, že na ňu aj pod vplyvom alkoholu ojedinelými atakmi bezdôvodne agresívne slovne a tiež fyzicky útočil, čím si vynucoval plnenie svojich príkazov pod hrozbou bitky a tiež slovami, že „nie je jeho decko“, že je „cudzia a nemá ju rád“, nadával jej a vyhrážal sa jej, že ju zbije lopatou, pričom toto konanie vyvrcholilo dňa 08.03.2018, kedy ju pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol a to tak, že ju zovretou päšťou udrel do tváre, pričom príčina jeho konania mala spočívať v tom, že maloletá nechcela spať, v dôsledku čoho bola maloletá dňa 13.03.2018 hospitalizovaná v Rooseveltovej nemocnici v X. X. po dobu 7 dní, čím jej spôsobil pomliaždenie tváre v oblasti pravého líca s podkožným krvným výronom, a zároveň neurotickú symptomatiku ako následok dlhodobej psychotraumatizácie,

teda blízkej osobe spôsobil fyzické a psychické utrpenie bitím, údermi, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu a stresu, ktoré ohrozovalo jej fyzické a psychické zdravie,

čím spáchal

zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Tr. zák.

Za to sa odsudzuje

podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 odsek 2 písm. d) Tr. zák. obžalovanému u k l a d á ochranné protialkoholické liečenie vo forme ambulantnej.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica uznal označeným rozsudkom zo dňa 22.10.2018 sp.zn. 5T/48/2018 obžalovaného T. V. vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods.1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

najmenej odo dňa 01.07.2016 do 14.03.2018 na adrese U. XX, U. - X., okres X. X., spôsobil fyzické a psychické utrpenie maloletej J. V., narodenej XX.XX.XXXX, s ktorou žije v spoločnej domácnosti tým, že na ňu pod vplyvom alkoholu bezdôvodne agresívne slovne a tiež fyzicky útočil, čím si vynucoval plnenie svojich príkazov pod hrozbou bitky a tiež slovami, že „nie je jeho decko“, že je „cudzí a nemá ju rád“, taktiež sa jej mal vyhrožovať, že ju zbije lopatou, kde celé toto konanie vyvrcholilo dňa 08.03.2018, kedy ju pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol a to tak, že ju zovretou päťou udrel do tváre, pričom príčina jeho konania mala spočívať v tom, že maloletá nechcela spať, v dôsledku čoho bola maloletá dňa 13.03.2018 hospitalizovaná v Rooseveltovej nemocnici v X. X. po dobu 7 dní, čím jej spôsobil pomliaždenie tváre v oblasti pravého líca s podkožným krvným výronom, a zároveň neurotickú symptomatiku ako následok dlhodobej psychotraumatizácie.

Za to mu uložil podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. a § 46 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon takto uloženého trestu odňatia slobody obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. mu uložil aj ochranné opatrenie, a to ochranné protialkoholické liečenie vo forme ambulantnej.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali včas, t.j. v zákonom stanovenej lehote, odvolania okresný prokurátor najskôr stručným písomným podaním zo dňa 23.10.2018, ktoré následne písomne zdôvodnil podaním zo dňa 03.12.2018 a obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne najskôr písomným podaním zo dňa 31.10.2018, pričom takto podané odvolanie následne opäť prostredníctvom svojej obhajkyne zdôvodnil ďalším písomným podaním zo dňa 07.12.2018 a navyše obžalovaný súdu doručil aj písomné vyjadrenie k odvolaniu prokurátora podaním zo dňa 09.01.2019.

Okresný prokurátor v dôvodoch svojho odvolania primárne zdôraznil, že toto smeruje do výrokov o vine a treste v neprospech obžalovaného. Poukázal na jednotlivé časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom súd prvého stupňa samotné týranie maloletej zo strany obžalovaného ustálil obdobím od leta 2017, resp. od začiatku školského roku 2017/2018. Skutok tak, ako je tento uvedený v obžalobe bol ustálený s poukazom na výpovede svedkov, ktorí sa vyjadrovali k správaniu obžalovaného k maloletej už v období, kedy rodina žila vo P. W., teda od roku 2013 a tiež v Z.. Konkrétne tieto skutočnosti vyplynuli z výpovede svedkyne W. T., dcéry sestry obžalovaného, ktorá pri svojej výpovedi po začatí trestného stíhania uviedla, že v rokoch 2013 až 2014 chodievala do P. W. k obžalovanému, kde sa zoznámila s O. X. a maloletou J.. Už vtedy si všimla, že vo vzťahu medzi obžalovaným a maloletou nie je nič v poriadku. Obžalovaný sa často správal nepríjemne až agresívne k maloletej J., často na ňu bez zjavného dôvodu kričal. Bola svedkom toho, že ju udrel varechou po zadku, robil na ňu krik, kričal na ňu, aby vypadla z izby, lebo ju zbije. Svedkyňa uviedla, že toto robil keď mal vypité, pričom pil dosť často. Agresívne správanie obžalovaného voči maloletej sa opakovalo takmer každý večer. Obžalovaný pil s O. pivo a víno. Takto sa obžalovaný správal voči maloletej v rokoch 2013 až 2014. V roku 2015 chodil obžalovaný s O. a maloletou J. k nim na návštevy asi dvakrát do týždňa, pričom keď si obžalovaný vypil, na maloletú J. kričal. Maloletá k nim chodila často aj sama cestou zo školy, neponáhľala sa domov a bolo z nej cítiť napätie a keď sa jej opýtala, či je doma všetko v poriadku, tak sa zasekla a sklopila zrak. Asi od júna 2017 sa J. začala jej matky O. T. pýtať, či nemôže spať u nich, v novembri 2017 sa otázky maloletej J. ohľadne nocľahu začali stupňovať. Nechcela im maloletá povedať, prečo nechce ísť domov. Obdobne svedkyňa vypovedala aj po vznesení obvinenia, uviedla, že obžalovaný sa správal nepríjemne až agresívne k maloletej J., často na ňu kričal bez zjavného dôvodu, hlavne keď si vypil. Maloletá sa zvykla rozplakať keď na ňu kričal. Obžalovaný bol k maloletej dobrý, keď si vypil, vtedy bol k nej zlý, robil na ňu krik za čokoľvek, čo sa mu nepáčilo. Tiež sa svedkyňa opakovane vyjadrila k skutočnosti, že jej matku maloletá J. viackrát žiadala, či by nemohla u nich prespať. Na hlavnom pojednávaní svedkyňa využila svoje zákonné právo a nevypovedala. Ďalej tento odvolateľ poukázal na obsah výpovede svedkyne W. T. v prípravnom konaní, z ktorej je zistiteľné, že k týraniu maloletej dochádzalo už v rokoch 2013 a 2014, kedy maloletá s obžalovaným bývala vo P. W.. Skutočnosť, že

takéto správanie obžalovaného nepotvrdili ostatní rodinní príslušníci obžalovaného, ktorí v tom čase s ním žili v spoločnej domácnosti, resp. bývali vo P. W., je práve fakt, že ide o jeho rodinných príslušníkov, ktorí sa snažia pomôcť obžalovanému. Títo buď využili svoje zákonné právo a vo veci nevy povedali, alebo práve ich výpovede považuje obžaloba za výpovede tendenčné s cieľom pomôcť obžalovanému vyhnúť sa trestnému stíhaniu. Tiež obdobne vyznieva výpoveď matky maloletej, svedkyne O. X., ktorá neustále správanie obžalovaného ospravedlňovala a problémy maloletej J. bagatelizuje. Situáciu v domácnosti matka maloletej zľahčovala, tvrdila, že sa nič nedeje, tak ako aj samotné napadnutie zo dňa 08.03.2018. Tiež vypovedala, že nepila s obžalovaným, ktoré tvrdenia vyvrátili viacerí svedkovia, a tiež záznam z tiesňovej linky. V postavení svedka bola vypočutá starostka obce Z., T. T. T., ktorá uviedla, že v roku 2015 do práce chodila okolo bytovky, kde býval obžalovaný s O. X. a dcérou J., pričom pani G. a pani K., ktoré bývali v ich susedstve ju oslovili, že sa tam niečo zlé deje s tým dieťaťom, že sú tam stále hádky, že ju vystrčia v daždi na dvor. Uvedené potvrdila svedkyňa aj na hlavnom pojednávaní. Svedkyňa H. K. vypovedala, že býva v Z. v bytovke, kde bývala aj pani X. s maloletou J. asi od júna 2015, bližšie sa nevedela vyjadriť, len uviedla, že dievčatko si chodilo pýtať jesť. Na hlavnom pojednávaní vypovedala zhodne. Svedkyňa B. G. vypovedala, že býva v Z. v bytovke, kde bývala aj pani X. s maloletou J.. V prípravnom konaní uviedla, že títo sa hádali, popíjali a boli u nich aj policajti. Na hlavnom pojednávaní vypovedala, že boli v byte pani X. policajti, lebo tam bola nejaká hádka. Uviedla, že si nepamätá, že by sa starostke obce sťažovala, že s maloletou J. nie je nič v poriadku. Vzhľadom na uvedené dôkazy mal tento odvolateľ za to, že svedkyňa, aj vzhľadom na jej vek, si viac okolností ku skutku pamätala zrejme v čase svojej výpovede v prípravnom konaní, ktorá bola vykonaná dňa 28.06.2018 ako na hlavnom pojednávaní, kde vypovedala dňa 19.09.2018. Z výpovedí svedkýň, konkrétne T. T. T., starostky obce Z., H. K. a B. G. je zjavné, že k nevhodnému správaniu obžalovaného k maloletej J. dochádzalo aj v obci Z.. Nakoľko však v uvedenej obci obžalovaný spolu s O. X. a maloletou J. V. bývali pomerne krátku dobu, viac svedkov sa k tomuto obdobiu nevedelo vyjadriť. S poukazom na naznačené dôkazy má obžaloba za to, že skutok sa stal práve tak, ako je tento uvedený v obžalobe, teda od roku 2013.

Pokiaľ ide o uložený trest, prokurátor v odvolaní zvýraznil to, že okresný súd pri ukladaní trestu použil ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona, ktoré odôvodnil tým, že vzhľadom na osobu páchatel'a, ako aj povahu skutku by bol trest neprimerane prísny. Vyslovil názor, že týmto zákonným ustanovením je možné zmierniť tzv. "tvrdosť zákona". Súd poukázal aj na skutočnosť, že maloletá bola ťažšie zvládnuteľná a žili v sociálne slabších podmienkach, čo sa odzrkadlilo na skutku. Podľa názoru prokurátora ale nie je možné okolnosť, že niekto žije v sociálne slabšom prostredí, ktoré si privodil sám (dlhodobým požívaním alkoholu a s tým súvisiacou stratou zamestnania, striedaním viacerých zamestnaní a následne striedaním bývania v súvislosti s exekúciami a hľadanie rôznych lacných alternatív bývania, v zmysle lacnejšieho bývania v Z. vo forme sociálneho bytu a následne až bývania u rodiča) odôvodňovať ako okolnosť odôvodňujúcu použitie nižšej trestnej sadzby. Tiež skutočnosť, že maloletá bola živé dieťa, ako ju prezentuje obžalovaný a jej matka, ktorú okolnosť nezistili ani znalkyne - psychologička ani psychiatricka pri vyšetrení, nemôže byť dôvodom na použitie ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že obžalovaný sa skutku, dopustil na dieťati, na dcére jeho družky, ktorá možno bude trvalo poznačená jeho správaním a u ktorej jeho správanie poškodilo jej telesný, duševný a spoločenský stav a vývoj. U maloletej sú prítomné následky psychotraumatizácie v súvislosti s konaním obžalovaného. Prejavujú sa u nej neurotické príznaky vo forme pomočovania a porúch spánku. Maloletá má stále strach z prepustenia obžalovaného na slobodu, čo konštatovala vo svojom znaleckom posudku T. G. I.. Tiež v samotnom odôvodnení rozhodnutia súd konštatoval, že je až zarážajúca chýbajúca sebareflexia obžalovanému, aj matky maloletej a tiež ich vyjadrenie, že sa budú snažiť dostať do opatery maloletú J. a teda veci, ktoré spoločnosť považuje za veci protiprávne, on a jeho družka považujú za veci normálne, teda za bežnú výchovu dieťaťa a nepriznáva si vinu. Okresný súd mal obžalovanému ukladať trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, bez použitia § 39 odsek 1 Trestného zákona, nakoľko v danom prípade neexistujú dôvody na použitie tohto ustanovenia.

Záverom svojho odvolania okresný prokurátor krajskému súdu navrhol zrušenie napadnutého rozsudku prakticky v celom rozsahu s tým, aby vo veci rozhodol sám v intenciách jeho odvolania.

Obžalovaný v stručných dôvodoch svojho prvého písomného odvolania toto odôvodnil tým, že toto podáva z dôvodov uvedených v ust. § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. V podrobnom zdôvodnení odvolania zvýraznil to, že okresný súd upravil skutkovú vetu vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku tak, že obžalovaný sa dopustil trestného činu podľa § 208 ods. 1, písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. v období od 01.7.2017 do 14.3.2018 a vypustil zo skutkovej vety obdobie roku 2013 do 30.06.2017. Okrem skutočností, na ktoré v tejto súvislosti poukázal okresný súd, dal do pozornosti krajskému súdu súdne rozhodnutia vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej, ktoré konanie sa

viedlo v období od r. 2012 do 2017. Z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, č.k. 9P/129/2012 z 15.05.2013 vyplýva, že svedok V. dňa 02.07.2012 podal návrh na zverenie maloletej do jeho osobnej starostlivosti. Návrh na začatie konania odôvodnil tým, že má maloletú rád, pričom mu svedkyňa X. bráni v stretávaní sa s maloletou, a preto chce maloletú zveriť do jeho osobnej starostlivosti. Svedok V. už v tomto konaní poukázal na to, že svedkyňa X. žije s obžalovaným V., avšak na žiadne negatívne správanie sa obžalovaného v spoločnej domácnosti s maloletou nepoukázal. V predmetnom konaní bolo vykonané znalecké dokazovanie maloletej znalkyňou T.. Y. U. z odboru klinickej psychológie detí, ako aj šetrenie rodinných pomerov kolíznym opatrovníkom. Znalkyňa skonštatovala v písomnom znaleckom posudku zo dňa 12.03.2013, že u matky dieťaťa t.j. svedkyne X. sú vytvorené optimálnejšie predpoklady pre zabezpečenie výchovy maloletej a pre maloletú je matka primárnou osobou pre jej výchovu. V záujme duševného zdravia maloletej ju navrhla znalkyňa zveriť do osobnej starostlivosti matky. Kolízny opatrovník ÚPSVaR Veľký Krtíš uviedol, že obaja rodičia z hľadiska bytových a sociálnych dispozícií majú vytvorené vhodné podmienky na zabezpečenie potrieb dieťaťa. Svedok V. podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, sp.zn. 14 CoP/68/2013 dňa 15.10.2013, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu a neboli zistené žiadne nedostatky vo výchove, v podmienkach spoločného bývania maloletej s obžalovaným a svedkyňou X.. Maloletá chcela žiť s nimi. Z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, sp.zn. 9P/53/2014 zo dňa 03.02.2016 vyplýva, že svedok V. opätovne podal návrh na súd dňa 25.04.2014 na zverenie mal. do jeho starostlivosti z dôvodu, že svedkyňa X. požíva alkohol a nevenuje dieťaťu dostatok času. Súd opätovne vykonal znalecké dokazovanie maloletej znalcom T.. B. z odboru klinickej psychológie detí. Znalec v písomnom znaleckom posudku zo dňa 26.09.2015 odporučil ponechať maloletú v starostlivosti matky. Maloletá bola pred znalcom vypočutá a táto sa vyjadriala, že chce žiť s matkou, ktorá v tom čase žila s obžalovaným. Znalec T.. T. Z. z odboru zdravotníctva a psychiatrie vykonal znalecké dokazovanie svedkyne X. a z jeho znaleckého posudku zo dňa 24.07.2015 vyplýva, že u svedkyne X. nebola zistená závislosť od alkoholu. Zo správy triednej učiteľky maloletej vo P. W. vyplýva, že matka denne chodila pre dieťa do školy a o dieťa sa zaujímala, s maloletou nebol žiadny problém v škole. Okresný súd návrh svedka V. zamietol. Na základe jeho odvolania rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, sp.zn. 13CoP/30/2016 zo dňa 28.03.2017, kde krajský súd na základe vykonaného dokazovania skonštatoval, že maloleté dieťa samé prejavilo vôľu ostať vo výchovnom prostredí matky. Následne v tejto veci rozhodol aj Najvyšší súd SR rozhodnutím sp.zn. 8Cdo/205/2017 zo dňa 31.01.2018. Znalecké posudky vypracované vo vyššie uvedených konaniach majú rovnakú váhu, ako znalecké posudky vypracované v tomto trestnom konaní. Počas trvania civilného konania nebolo preukázané, že by obžalovaný maloletú týral alebo že by žila v nevhodnom prostredí. Na hlavnom pojednávaní bola vypočutá sv. T.. T., ktorá vypovedala, že od januára 2016 do konca júna 2017 bola triednou učiteľkou maloletej v obci Z., s maloletou neboli žiadne problémy. Chodila do školy upravená, čisto oblečená s desiatou. Mala horší prospech, ktorý sa zlepšil potom, ako na to upozornili svedkyňa X., ktorá s maloletou doma precvičovala úlohy a jej prospech sa potom zlepšil.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný poukázal na to, že bol odsúdený za zločin týrania blízkej a zverenej osoby, ktorého sa mal dopustiť v období od 01.07.2017 do 14.03.2018. Vykonaným dokazovaním takého jeho konanie preukázané nebolo. Maloletá bola v prípravnom konaní vypočutá, uviedla, že ju udrel raz, a to dňa 08.03.2018. Vyšetrovatelka, prokurátorka a obhajkyňa sa spolu minimálne dvadsaťštyrikrát počas jedného výsluchu maloletej pýtali na to, koľkokrát a akým spôsobom ju mal fyzicky trestať počas toho, ako bývali vo P. W., L. a U.. Maloletá sa vždy počas výsluchu vrátila ku dňu 08.03.2018, napriek tomu, že jej boli kladené vyslovene sugestívne a kapciózne otázky. To, že ju mal udrieť raz, uviedla maloletá aj znalkyni L.. X.. Znalkyňa T..

I. v znaleckom posudku uviedla, že maloletá jej povedala, že ju obžalovaný udrel raz do tváre (08.3.2018) a po rukách. Vzhľadom na závažnosť obvinenia považoval obžalovaný za nevyhnutné podrobne poukázať na výsluch maloletej a jej odpovede na otázky orgánu činného v trestnom konaní.

- Čo zlé ti robil obv.? - Buchol ma päťou na líce. (Jednalo sa o udalosť z 8.3.2018)

- Okrem tohto jedného incidentu, tejto udalosti, v minulosti tvoj nevlastný otec, ubližoval ti nejako? - No on ma päťou buchol.

- Ale okrem toho, čo si povedala, že ťa päťou buchol do líca, inokedy ťa zbil alebo nezbil? -Nie len po rukách.

- Keď ťa udrel po rukách, čím? - Rukou.

- Prečo ťa udrel po rukách? - Lebo som robila zle na takom fúriku, lebo som to doudierala dole.

- Okrem tohto potrestania, inokedy ešte ťa udrel niekedy pre niečo? - Nie

- Spôsobil ti nevlastný otec T. V. aj nejaké iné zranenie v minulosti? - Nie

Keď maloletá uviedla, že sa k nej obžalovaný správal zle, vyšetrovatelka sa opätovne spýtala:

- Chcem sa spýtať hlavne teba, že si povedala, že ťa bil, akým spôsobom ťa bil? - No ten monokel či čo mi buchol. (opäť udalosť z 08.03.2018)

- Tou päšťou, čo si spomínala, to ti viackrát ublížil, či len raz?- Len to raz mi spravil.

Otázky prokurátorky:

- A tebe ako ublížil, ak si pamätáš? - Len to líce (opäť udalosť z 08.03.2018)

- To ťa vtedy raz či ťa viackrát ?- No to viackrát nie.

- Viackrát po tváričke? - No nie,

- Pýtame sa ťa to preto, lebo na jednej strane vravíš, že ťa udrel len raz po líci a druhýkrát po rukách.

Ale teraz si nám povedala, že keď pil, tak Vás bil. Preto sa pýtame, lebo pil vravíš skoro každý deň a uviedla si, že len dvakrát ťa udrel, hej? Tie dva prípady si nám povedala. Bolo tých prípadov viac, kedy ťa capol rukou alebo ti niečo iné spravil. - Maloletá záporne pokrútila hlavou.

- Keď ste bývali na tej 15-ke hej? Ublížoval ti vtedy niekto? - Nie.

- Zbil ťa vtedy niekto (P. W.) - Nie.

- Ublížoval ti vtedy niekto (P. W.) - Nie.

- Keď ste bývali v obci Z., pamätáš si na to? Ublížoval ti vtedy niekto? - Nie. -Ako sa ti tam vtedy bývalo ?- Dobre.

A čo mu vyčítala, ako ti mal robiť vtedy zle, keď sa ťa zastala? Čo ti zle robil? - Nič len to, tak len to mi urobil len to jedno.

To jedno zranenie na líci? - áno

Aha a keď ste vtedy prišli pred Silvestrom do P. W., mala si na tele nejaké zranenia, nejakú modrinu? Nie.

-Ani ťa nikdy neudrel (P. W.)? - Nie.

-Nejaké modriny si mávala keď ťa udrel T.? - Nie.

-A ty si sa ho už bála? Bála si sa niekedy, či? - Nie.

-A aj také ti robil, že ťa trochu takto po hlave buchol alebo dačo také tak ? - Nie.

Pokiaľ ide o skutočnosti týkajúce sa údajného vyhrážania sa maloletej a strachu maloletej pred obžalovaným, taktiež jej bolo uložených niekoľko otázok rovnakého obsahu.

-Povedz nám, či ti nevlastný otec nadával niekedy ?- No nie.

-Aj ťa nejako ohrozoval ? - Nie,

-Tým, že ťa zbije vyhrážal sa ti viackrát takýmto spôsobom? - Nie.

- Iba raz to bolo ?- Uhm.

- Hovoril ti otec, že ťa má rád alebo že ťa nemá rád, keď si s ním bývala? - Že tu nemám čo robiť, že som drzá.

Stalo sa niekedy, že by na teba M. V. kričal nejakou? - Že aby ma, aby mi nepomáhala, aby som to vedela, aby som si sama robila úlohy.

Inokedy na teba nekričal ? - Maloletá záporne kýva hlavou.

Nikto na teba okrem toho čo si povedala nekričal? - Maloletá záporne kýva hlavou.

Nikto ti nenadával? - Záporne kýva hlavou.

-Vyhrážal sa ti niekto ?- Nie.

A keď ste fungovali v tom W. na viacerých miestach, tam ste ako fungovali? Tam zvykol na teba kričať T. alebo niekto?- Nie.

- Búchal u Vás doma niekto s niečím? - Nie.

- Mala si niekedy problém s tým, že by ti nedali najesť? - Nie.

- Bojíš sa teraz niečoho? - Nie.

- Mala si z niečoho strach, keď si žila s mamou a jej druhom M. V.? - Nie. -Ničoho si sa vtedy nebála?

- Záporne krúti hlavou.

- Nič ti nevadilo? - Teraz mi vadí nedoniesli mi psa.

Otázka prokurátorky:

-A kde si mala modriny, teda tie, o ktorých si hovoriť nemohla ? - Napríklad teraz sa mi stáva, že koleno mám modré, niekedy že mám túto modrinu (ukazuje na nohu v oblasti píšťaľi) a ešte túto (ukazuje na čelo) lebo som sa udrela.

Ale také že ti niekto ublíži, také modriny? -Nie.

Nie? A niekedy si sa niekomu v škole sťažovala že sa nemáš doma dobre, že ti je zle?- Nie.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný zvýraznil, že z výpovedí svedkov X., D., V., V., X., M. V. st., Y., T., T. J. T., T. O. U., T., M. V. ml., T. V. ml. , V., T., K., G., U., X., T. nevplynulo, že by si na maloletej, čo i len v nepatnej miere všimli známky násillia a že by mala mať strach z obžalovaného, pocity úzkosti, stiesnenosti, obavy z jeho prítomnosti a ani nezistili, že by jej bolo jeho konaním a jeho

výchovnými praktikami spôsobené fyzické alebo psychické utrpenie. Okrem toho nielen že si nevšimli žiadne zranenia, ani maloletá nikomu počas piatich rokov nepovedala, že by takéto zranenia mala, alebo, že by ju bil, nadával alebo inak psychicky týral. Pokiaľ triedna učiteľka svedkyňa T. uviedla, že po skutku zo dňa 08.03.2018 jej mali deti v triede uviesť, že maloletá mala mať modriny a že nosila dlhé rukávy a dlhé gáto, tak maloletá tieto tvrdenia poprela. Vypovedala, že deťom modriny neukazovala, ani nikomu nevravela, že sa má zle. Tvrdila, že o modrine povedala všetkým učiteľkám, jednalo sa o deň 08.03.2018. Maloletej bola vyslovene položená otázka, či nosila v lete veci s dlhým rukávom a dlhé nohavice, načo maloletá odpovedala, že nie. Opätovne jej bola položená obdobná otázka so znením „Nič také si si nepovšimla na sebe, že ti mamina dala kvôli tomu, aby zakryla modriny nejaké tričko nohavice? Maloletá odpovedala : „ Nie, nie“. Pokiaľ ide o to, že jej mal povedať, že je mu cudzia, nemá ju rád a že je k nej zlý. V prvom rade obžalovaný poukázal na to, že na prvú otázku položenú maloletej, či jej obžalovaný niekedy nadával, odpovedala, že nie. Následne vyšetrovateľka položila vyslovene sugestívnu otázku v znení: „ Vravela si, že ocko ti nenadával, ja sa chcem konkrétne spýtať, či to niekedy povedal, že nie si jeho decko, že si cudzia a že ňa nemá rád? Je to tak, povedal ti to niekedy?“ a až na túto otázku odpovedala, áno. Iný dôkaz o tom, že by sa obžalovaný takto správal neexistuje. Nie je vôbec zrejmé, v akom období, z akého dôvodu resp. súvislosti a koľkokrát jej to mal obžalovaný povedať. Pokiaľ maloletá všeobecne uviedla, že obžalovaný bol zlý, na otázky odpovedala, že preto, lebo neposlúchala. Ďalej nebola snaha zo strany orgánu činného v trestnom konaní, ani zo strany znalcov bližšie tieto skutočnosti zisťovať. Napriek tomu sa v rozsudku aj obžalobe uvádza, že obžalovaný na maloletú bezdôvodne agresívne slovne útočil. Svedkyňa O. U. vypovedala, že sa maloletej pýtala, prečo je obžalovaný k nej zlý, pričom uviedla, že ju obžalovaný hreší, keď má neporiadok. Z výsluchu svedka V. je možné nadobudnúť dojem, že o maloletú nebolo vôbec postarané. Pokiaľ tento svedok uvádzal, že maloletú nenaučili hygienickým návykom, k tomu tento odvolateľ uviedol, že maloletá navštevovala celodenne materskú škôlku, neskôr školu, kde si tiež mohla osvojiť návyky základnej hygieny. Najmä pokiaľ ide o často spomínaný problém pošpiňovania sa. Pokiaľ otec uvádzal, že dieťa nechcelo ísť z ihriska, lebo nemá žiadne také zážitky, okresnému súdu boli predložené fotografie, z ktorých je zistiteľné, že maloletá chodila na dovolenky, na kúpaliská, za kamarátkami a podobne. Svedok V. uvádzal, že dcéru bolí aj teraz brucho, že sa pocikáva, pokakáva, že to riešil s doktorkou G., avšak v jej lekárskej správe sa konštatuje, že maloletá má problém so zápchou a pošpiňovaním, inak sa cíti dobre. Svedok uvádzal, že obžalovaný sa voči nemu dopúšťal protiprávneho konania, za čo bol na polícii. Je treba poukázať na objektívny dôkaz, odpis z registra trestov, z ktorého je zistiteľné, že za takéto konanie nebol nikdy potrestaný, ani odsúdený. Za zmienku stoja rozporné tvrdenia svedka V. a jeho matky svedkyne V. na hlavnom pojednávaní. Kým svedok V. dokazoval, že mu maloletá mala vraviť, že ju ocinko, teda obžalovaný zabije, tak svedkyňa V. tvrdila, že maloletá vravela, že ocinko, teda obžalovaný zabije V.. Fakt je ten, že toto vyšlo zo znaleckého posudku T. B., kde naopak maloletá vyjadrila obavy, že biologický otec, teda svedok V. má zabiť jej matku. Svedok V. má dôvod vypovedať účelovo, pretože od roku 2012 sa snažil získať maloletú do jeho opateru a medzi svedkyňou X. a ním sú neustále konflikty, o čom svedčia súdne rozhodnutia z civilného konania. Pokiaľ ide o bytové podmienky vo P. W., tak maloletá mala vlastnú izbu, čo potvrdili svedkyňa X. a rodinní príbuzní obžalovaného, susedia na hlavnom pojednávaní. V L. bývali v jednoizbovom byte usporiadanom tak, aby mala súkromie aj maloletá. Je treba uviesť, že sa jedná o sociálne slabú rodinu, s nízkym príjmom, ktoré bytové potreby v U. pomáhal zabezpečiť vo svojom rodinnom dome jeho otec. Aj keď sa jednalo o jednu izbu, táto bola normálne zariadená s vlastným priestorom pre maloletú, o čom svedčia aj predložené fotografie. Koľko sociálne slabých rodín, je nútených žiť s deťmi v jednej izbe, kde je zároveň rádio, TV, kde deti sú svedkami hádok rodičov. Sú nútení šetriť vodou a podobne. Na druhej strane svedkyne učiteľky netvrdili, že maloletá zapáchala z dôvodu slabej hygieny, ale skôr, že jej veci páchli dymom a tabakom. V dome obžalovaného nie je ústredné kúrenie, ale kúri sa drevom v peci a svedkyňa X. na hlavnom pojednávaní k tomu vypovedala, že veci sa sušili pri peci vo vnútri domu. Z výpovedí viacerých svedkov vyplynulo, že sa maloletej venoval a nikdy ničím neprejavoval, že by bola pre neho cudzia. Na jednej strane obžaloba „pasuje“ do pozície dôveryhodných až kľúčových svedkov obžaloby učiteľky základnej školy, ale počas troch rokov si nevšimli na maloletej žiadnu zmenu správania, ani fyzického alebo psychického násillia, hoci s ňou boli dennodenne. Je preto nedôveryhodné, že o prejavoch ako uhýbanie sa dotykom začali „rozprávať“ až potom, ako prišla maloletá s modrinou do školy. V opačnom prípade by to riešili okamžite, keď nie podnetom na polícii, tak u riaditeľa školy a na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny. Nakoniec učiteľky, najmä svedkyňa T. popierali aj ten fakt, že by sa deti maloletej vysmievali, šikanovali ju alebo sa k nej inak nevhodne správali, hoci matka maloletej tvrdila, že sa maloletá na deti sťažovala, že jej robia zle. Na to isté sa maloletá sťažovala aj svedkom Y., V.. Svedkyňa V. vypovedala, že deti v základnej škole šikanovali aj v minulosti všetky ostatné deti, ktoré nepochádzali priamo z V., čo môže

byť dôvod k tomu, že sa maloletá správala v škole utiahnuto. Na jednej strane učiteľka svedkyňa T. tvrdila, že maloletá s deťmi žiadne problémy nemala, že sa k nej správali pekne a nevie o žiadnej šikane, na strane druhej uviedla, že deti od nej bočili, neprijali ju do kolektívu a počas celého obdobia mala len jedinou kamarátku zdravotne postihnutú. Ťažko potom uveriť, že práve týmto deťom sa mala maloletá zdôverovať o fyzickom násilí a že by tieto deti tri roky mlčali. Nakoniec je zrejmé, že žiadny učiteľ neprizná šikanu, pokiaľ ju nijako neriešil. Nakoniec svedkyňa T. tvrdila aj to, že maloletá nemala nikdy lekára, očkovania, pritom T. C. potvrdila, že maloletá pravidelne chodila na prehliadky k lekárom, na očkovania a neexistuje žiadny záznam, ktorý by potvrdzoval následky fyzického alebo psychického týrania prípadne bolestí brucha.

Ďalej obžalovaný v odvolaní poukázal na znalecké závery T. I., ktorá na str. 74 znaleckého posudku uviedla celý rad neurotických príznakov ako následkov týrania. Na otázku obhajoby, aké konkrétne neurotické príznaky mala maloletá, znalkyňa uviedla, že sa pocikávala a pokakávala (že jej to povedala maloletá) a raz ju bolelo bruško, odvolávajúc sa na lekárske správy. Zo znaleckého posudku vyplýva, že táto znalkyňa disponovala tromi lekáorskými správami, všetky po dátume 08.03.2018 a to - pedopsychiatrické vyšetrenie z 28.05.2018, kde sa uvádza, že maloletá má problémy s defekáciou, zápchy zadržiavanie stolice, pošpiňovanie, čo je v rozpore s tvrdením znalkyne. Svedkyňa X. uvádzala, že problémy s pošpiňovaním má maloletá od narodenia. Ďalej prepúšťacou správou Nemocnice v X. X. od 13.03.2018 do 20.03. 2018, kde tento problém uvedený nie je. V súvislosti s bolesťami brucha u maloletej znalkyňa poukázala na lekáorskú správu Veľký Krtíš zo dňa 29.03.2018, kde bolo uvedené, že maloletá má bolesti brucha s tým, že nemala štyri dni stolicu. V lekáorských záznamov maloletej J. pred 08.03.2018 neboli zaznamenané žiadne takéto ťažkosti. Príčinou bolesti brucha po dátume 08.03.2018 môžu byť aj iné okolnosti, dieťa bolo podľa úradných záznamov dňa 26.03.2018 o 9.00hod za účasti Y. G. Q. vypočuté, bol vykonaný ďalší pohovor za účasti príslušníka PZ, úradu práce a rodiny, riaditeľa školy, učiteľky, maloletá bola odobratá od matky, keď si dieťa prišlo vziať svoje osobné veci a s cudzími ľuďmi odišlo do nemocnice. Podľa môjho názoru tento samotný sled udalostí by bol stresujúci nielen pre maloleté dieťa ale aj pre dospelého človeka. Maloletá sama vypovedala, že ju brucho bolelo raz, dvakrát za celé pôvodne žalované obdobie. Z výsluchu svedkýň T. (vychovávateľka ZŠ), T. (špeciálna pedagogička, ktorá maloletú aj doučovala), U. (školská psychologička), T. (triedna učiteľka) vyplýva, že maloletá sa ani raz nepocikala ani nepokakala. Na rozdiel od znalkyne T. I., ktorá u maloletej nezistila žiadnu inú duševnú poruchu ani chorobu (vykonala pohovor za pár minút), psychológ Detskej fakultnej nemocnice s poliklinikou X. X. T. H. V. počas hospitalizácie maloletej v dňoch od 13.03.2018 do 20.03.2018 zistila nepodchytenú poruchu pozornosti s hyperaktivitou (syndróm ADHD). Svedči o tom prepúšťacia správa. V lekáorskej správe sa neuvádza, že bol zistený syndróm týranej osoby. V správe sa uvádza, že dieťa je živé, veselé, bez známok úzkostného ladenia. Syndróm ADHD potvrdila aj detská psychiatrická T. G. (lekárska správa z 20.05.2018) a nie ako uvádzala znalkyňa T. I. na hlavnom pojednávaní, že to uviedla len psychologička T. G. taktiež vykonala vlastné vyšetrenie maloletej a pohovor s otcom svedkom V.. Ani táto lekárka neuviedla, že dieťa trpí syndrómom týraného dieťa. Z tejto lekáorskej správy vyplýva, že maloletá je pri vyšetrení spokojná, bez neprimeraných symptómov. Otec lekárke uviedol, že maloletá je hyperaktívna, nervózna, urážlivá, odvráva, neposlúcha, nerešpektuje otca, stále si niečo vyžaduje, je nesamostatná, nespoľahlivá, nepozorná, zaujíma sa viac o hru ako učenie, čo korešponduje s tvrdením obžalovaného a svedkyne X. ako i všetkých príbuzných. Ani v jednej z týchto správ sa neuvádza, že by maloletá mala problém s pocikávaním a pokakávaním. Skôr bol problém s hygienou maloletej po veľkej potrebe. Pokiaľ ide o ADHD syndróm vzhľadom k tomu, že otázky smerujúce k jej príznakom a dopadom na správanie sa maloletej uložené T. X. mi boli zamietnuté s tým, že údaje sú zverejnené na internete, tak v tejto súvislosti obžalovaný poukázal na článok (založený v súdnom spise), ktorého zdrojom sú vyjadrenia lekárov T. X., z kliniky detskej psychiatrie a T. Y. P. pedopsychiatra. ADHD je v zmysle tohto článku narušená koncentrácia a pozornosť, porucha kontroly impulzov, kolísavé nálady i ťažkosti ako extrémny nepokoj, či hyperaktivita. Dieťa s ADHD aj jeho rodina má problémy s jeho večným zaspávaním a spánkom. Charakteristická je zvýšená aktivita, nepravidelný rytmus spania a bdenia, alebo málo spánku a veľa kriku, málo rozprávania. Aj dotyková citlivosť a očný kontakt sa prejavujú inak ako u zdravých detí. Znalkyni T. I. bola položená na hlavnom pojednávaní otázka, či je rozdiel v dotykovej citlivosti detí s ADHD v porovnaní so zdravými deťmi. Znalkyňa uviedla, že žiadny. Ďalšími príznakmi ADHD sú výbuchy zlosti, riziko úrazu je v porovnaní s inými deťmi niekoľkonásobne vyššie. Až v školskom veku začínajú skutočné problémy. Dieťa má problém koncentrovať sa, počúvať, dokončiť začaté úlohy, výsledkom sú slabé výkony, problém s čítaním, písaním aj počítaním. Dochádza aj k mnohým konfliktom s ostatnými deťmi, emocionálna nestabilita, explodujúce impulzívne správanie sťažujú sociálne kontakty. Domáce úlohy im trvajú veľmi dlho a ulietavajú do svojho sveta fantázie. Bez odbornej pomoci a pomoci zo strany učiteľov vedie ADHD

postupom času k tomu, že deti sa cítia vyčleňované, iné, uzavreté a nemilované. Deti postihnuté s ADHD bývajú veľmi kreatívne a plné fantázie. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že maloletá takéto správanie mala. Znalkyňa X. uviedla, že ADHD je difúzne poškodenie mozgu, ktoré môže mať rovnaké príznaky, ako keď dané dieťa žije v nevyhovujúcich podmienkach. Znalkyňa T.. X. na hlavnom pojednávaní uviedla, že predmetom znaleckého skúmania maloletej nebolo overenie pravdivosti tvrdení maloletej. V znaleckom posudku uviedla, že kontakt s realitou u maloletej je značne obmedzený, vníma rýchlo, povrchno a nedbalé spracovanie reality môže viesť k chybnému úsudku. Znalkyňa pripustila, že maloletá mohla mať ľahšiu formu ADHD. Znalkyne dospeli k rôznym záverom, aj pokiaľ ide o výsluch maloletej na hlavnom pojednávaní, znalkyňa T.. I. uviedla, že neodporúča takýto jej výsluch, znalkyňa L.. X. nezistila žiadne dôvody, ktoré by bránili jej vypočutiu v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní. Znalkyňa T.. I. a znalkyňa L.. X. vychádzali a dospeli k záverom v znaleckom posudku, najmä na základe vykonaných procesných úkonov vo vyšetrovacom spise, čo zdôraznili niekoľkokrát počas ich výsluchu na hlavnom pojednávaní. Inak povedané hodnotili stav dieťaťa na základe učených výpovedí. Znalkyňa T.. I. a L.. X. s maloletou absolvovali len krátky rozhovor, psychologička vykonala testy obdobné, aké vykonala svedkyňa U.. V teste vykonanom svedkyňou maloletá označila v januári 2018 obžalovaného ako verného priateľa. Znalkyne v tomto trestnom konaní nemali ani úplné informácie, keď z výsluchu svedka V. na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že tento sa lieči na psychiatrii, ako aj jeho dve deti a pred znalkyňou svedok uviedol, že je zdravý. Písomne obhajkyňa obžalovaného požiadala okresný súd, aby vypočul znalkyne až po vykonaní výsluchov všetkých svedkov tak, ako to vyplýva aj z právnej úpravy priebehu hlavného pojednávania zakotvenej v Trestnom poriadku, čo súd zamietol. Je zrejmé, že lekári a znalci dospeli k rôznym záverom, preto nemožno považovať znalecké dokazovania z odvetvia psychológie a psychiatrie za kľúčové pre rozhodnutie súdu o vine páchatel'a. Nakoniec obžalovaný bol pôvodne žalovaný aj za obdobie rokov 2013 a 2017, kedy boli vypracované na maloletú dva znalecké posudky znalcami z odboru psychiatrie a psychológie, maloletá bola pred nimi vypočutá a nezistili žiadne príznaky syndrómu týranej osoby.

Z hľadiska právnej kvalifikácii skutku, t.j. či trestný čin bol páchaný po dlhší čas je dôležité ustáliť začiatok trestnej činnosti na konkrétny čas bez akýchkoľvek pochybností a nie na základe dohadov a špekulácií. Okresný súd skonštatoval, že na dlhodobšie týranie poukázala znalkyňa T.. I.. V tejto súvislosti obžalovaný argumentoval, že ani znalkyňa T.. I. nedala odpoveď na to, či sa jednalo o dlhodobé týranie alebo krátkodobé týranie. V znaleckom posudku č. 61/2018 síce znalkyňa uviedla, že zistila neurotickú symptomatiku ako následok dlhodobého týrania. Na hlavnom pojednávaní dňa 04.09.2018 na konkrétne otázky obhajoby aby objasnila, aké sú následky dlhodobého a krátkodobého týrania a aký je potom rozdiel medzi krátkodobým a dlhodobým týraním odpovedala, že následky sú rovnaké, či je dieťa týrané jeden mesiac alebo niekoľko rokov. Následky takéhoto konania (príznaky, symptómy) môžu vzniknúť už po kratšom týraní a môžu pretrvávať dlhší čas. Z hľadiska času uviedla, že dlhodobé týranie nie je presne charakterizované. Ani z výsluchu svedkýň T., T., T. nevyplýva začiatok páchania trestnej činnosti, pretože až po 08.03.2018, keď prišla maloletá s modrinou na tvári, svedkyňa T. túto skutočnosť oznámila riaditeľovi školy, následne bola volaná polícia a úrad práce. Okresný súd skonštatoval, že z výsluchu T. T. je potvrdený aj časový úsek zistenia zanedbania a neštandardných reakcií maloletej na pohladenie, pretože v septembri si svedkyňa začala všimnúť, že maloletá páchla a neumývala si zuby. V prvom rade svedkyňa T. sa nevyjadřila vôbec k času, kedy sa mala maloletá začať uhýbať dotykom. Svedkyňa T. uviedla, že si všimla v septembri 2018, že maloletá zapácha a neumýva si zuby. Svedkyňa potvrdila, že „všetko to vypuklo“ až po 08.03.2018, kedy maloletá prišla do školy s modrinou. Svedkyňa T. triedna učiteľka uviedla, že až po 08.03.2018 sa začalo „všetko“ riešiť. Zároveň uviedla, že dieťa uhýbalo dotykom. Kedy si to prvýkrát všimla, neuviedla ani počas prípravného konania ani na hlavnom pojednávaní. Na jednej strane svedkyňa vypovedá o uhýbacích manévroch maloletej, na strane druhej to nikde neoznámila, maloletú si vôbec nevšimla. Na otázky obhajoby či si nevšimla počas telesnej výchovy zranenia na maloletej uviedla, že ona v šatni s deťmi nebola. Bola však učiteľkou priamo na telesnej výchove. Keby vyššie uvedené tvrdenia s vedkyne boli pravdivé, tak je logické, že by maloletú viac pozorovala. Táto svedkyňa tvrdila aj to, dieťa nemalo detskú lekárku a nechodila na žiadne ošetrenia. Dávam do pozornosti výpoveď T.. C. detskej lekárky, ktorá uviedla, že dieťa chodilo pravidelne k lekárovi, mala všetky očkovania. Lekárka mala k dispozícii celú zdravotnú dokumentáciu dieťa, pričom v lekárskech záznamov nebol zachytený žiadny zdravotný problém nasvedčujúci týraniu. Svedkyňa T. uviedla aj to, že maloletá mala po dátume 08.03.2018 na tvári stopu po ruke. Aj na základe takýchto tvrdení svedkyne je možné vytvoriť si obraz o pravdivosti jej tvrdení. Ďalej súd uviedol, že aj z výsluchu svedkýň U. a T. vyplýva obdobie týrania, pretože maloletá bola odborne podchytená v januári 2018, kedy boli zistené prvé relevantné odborné podklady o týraní maloletej. Svedkyňa J. T. - špeciálna pedagogička základnej školy na hlavnom pojednávaní vypovedala, že všetci žiaci robili depistáž - vstupné testy. S

maloletou robila test z tých istých dôvodov, ako u všetkých spolužiakov maloletej. Pri teste svedkyňa zistila, že maloletá nemá poruchy učenia. Druhý test robila maloletá z dôvodu zistenia, či má poruchu pozornosti. Svedkyňa O. U. školská psychologička uskutočnila s maloletou dva testy v januári 2018 a februári 2018. V prvom teste označila maloletá obžalovaného ako dobrého človeka priateľa (psíka). V teste z februára 2018 maloletá vyjadrila podľa svedkyne negatívne pocity k obžalovanému, ktorý ju má trestať. Zároveň však maloletá uviedla, že vtedy, keď má neporiadok, alebo neposlúcha. Svedkyňa sa maloletej nepýtala, ako ju mal obžalovaný konkrétne trestať.

Bez toho, aby bol vykonaným dokazovaním preukázaný začiatok páchania trestnej činnosti, nie je možné obžalovaného odsúdiť v kvalifikovanej skutkovej podstate. Začiatok páchania trestnej činnosti nemožno určiť len na základe toho, kedy sa obžalovaný presťahoval so svedkyňou X. a maloletou do U.. Aj v tomto prípade platí zásada trestného konania „in dubio reo“. Súd nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci z domnienok, hypotéz a ani z laických úvah. Pokiaľ ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazoch, v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného (NS SR- R 14/1964, R 71/1971, rozhodnutie NS SR, sp.zn.. 5To 17/2009 zo dňa 25.02.2010). Okrem toho, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný začiatok páchania trestnej činnosti, tak ani konanie obžalovaného popísané v skutkovej vete rozsudku nenapĺňa kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu páchaného po dlhší čas v zmysle § 208 ods. 3 Tr. zák., pretože musí ísť vyslovene o sústavné, resp. pravidelné konanie vyznačujúce sa hromadnosťou útokov. Zo skutkovej vety rozsudku (ale ani pôvodne podanej obžaloby) nevyplýva počet ani čas útokov, spôsob, akým mal útok prebiehať, aké konkrétne pokyny a kedy si mal obž. vynucovať, koľko krát a kedy mal maloletej povedať, že mu je cudzia a že ju nemá rád. Fakt je ten, že konanie popísané v obžalobe nebolo preukázané vykonaným dokazovaním, preto už v pôvodne podanej obžalobe tieto údaje chýbali. Žiadny svedok ani maloletá konkrétny útok s výnimkou dňa 8.3.2018 nepopísala. Maloletej bola 24-krát položená otázka, či ju obžalovaný fyzicky napadol, pričom 24 x odpovedala, že nie. Určitá hromadnosť útokov, či dlhšiu dobu trvajúce sústavné útočenie páchatela je znakom už základnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nakoľko práve takéto konanie je podstatou trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. „Týranie“ nie je a nikdy ani nemôže byť len jednorázové konanie, ktoré pozostáva len z ojedinelých nadávok, či urážok, príp. len ojedinelého fyzického útoku na poškodenú osobu. Musí ísť o trvalejšie a sústavnejšie konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje určitým hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním a tým, že sa pravidelne opakuje spôsobuje poškodenej osobe psychické a fyzické útrapy. Týranie sa preto vyznačuje určitou hromadnosťou útokov voči poškodenej osobe. Len takáto definícia následku trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby odlišuje tento trestný čin od iných trestných činov (napríklad od trestného činu nebezpečného vyhrážania, nebezpečného prenasledovania, ublíženia na zdraví, ktoré taktiež môžu spôsobovať fyzické alebo psychické utrpenie poškodenej osobe). Okrem týchto skutočností nemožno len zo samotného časového vymedzenia skutku uvedeného v rozsudku automaticky vyvodzovať, že došlo k trestnému činu spáchaného závažnejším spôsobom konania t.j. po dlhší čas. Právny výklad má vychádzať z toho, že čím menej intenzívne, či časté bude trvanie protiprávneho konania obvineného, tým dlhšiu dobu bude musieť trvať, aby sa mohol naplniť znak kvalifikovanej skutkovej podstaty spočívajúci v páchaní trestného činu „po dlhší čas“. Skutok tak ako je vymedzený v rozsudku, nie je možné charakterizovať ako také intenzívne, či sústavné konanie, ktoré by sa opakovalo pravidelne (teda spravidla každý deň, každý týždeň či mesiac), a pri ktorom by už doba presahujúca 6 mesiacov, či jeden rok mohla byť považovaná za páchanie trestného činu „po dlhší čas“, v zmysle kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Ak by sa aj páchatel dopúšťal protiprávneho konania voči poškodenej osobe počas niekoľkých rokov, avšak početnosťou útokov by išlo o jedno až tri čiastkové útoky protiprávneho konania ročne, možno dospieť k záveru, že základnú skutkovú podstatu stíhaného trestného činu tu naplnila až spoločná hromadnosť takýchto útokov v období vymedzenom v skutkovej vete rozsudku. Skutkovému vymedzeniu v napadnutom rozsudku zodpovedá právna kvalifikácia podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 1Tos/106/2016 z 09.11.2016.

Záverom svojho odvolania obžalovaný krajskému súdu navrhol zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu s tým, aby vo veci rozhodol sám a jeho spod obžaloby oslobodil, alternatívne po zrušení rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa s pokynom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný 15.01.2019 doručil krajskému súdu aj vyjadrenie k odvolaniu okresného prokurátora (prostredníctvom svojej obhajkyne), z obsahu ktorého je zistiteľné, že prakticky v celom rozsahu zotrváva na písomných dôvodoch svojho odvolania. Pokiaľ prokurátor v odvolaní spochybnil skutkový záver prvostupňového súdu ohľadom časovej úpravy skutku súdom prvého stupňa, v tejto súvislosti zvýraznil

obsah písomného znaleckého posudku znalkyne T. Y. U. a znalca T. B. (z rokov 2013 a 2015), ktoré boli vypracované v civilnom konaní, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš (sp.zn. 9P/129/2012 a sp.zn. 9P/53/2014). V tomto období znalci nezistili žiadne nedostatky vo výchove maloletej ani v prostredí, v ktorom žila v domácnosti matky a obžalovaného. Podľa jeho názoru sú rovnakým dôkazom ako znalecké posudky vypracované v tomto trestnom konaní. V podrobnostiach pritom zvýraznil svedecké výpovede svedkýň T., X., T. a T. T.. Pokiaľ prokurátor v odvolaní argumentoval tým, že skutočnosť, že maloletá bola živým dieťaťom, ako to prezentoval obžalovaný a matka maloletej, také jej správanie nebolo potvrdené znalkyňami vo veci. To, že maloletá má ADHD bolo zistené počas jej hospitalizácie v Nemocnici v X. X. psychologičkou T. H. V. a psychiatrickou T. G.. Okrem toho znalkyňa L. T. X. na hlavnom pojednávaní pripustila to, že maloletá trpí ľahšou formou ADHD. Ide tu o difúzne poškodenie mozgu, ktoré môže mať rovnaké príznaky v prípade, že dieťa žije v nevyhovujúcich podmienkach. To, že maloletá bola ťažšie zvládnuteľná, bola živá, neposlúchala, potvrdil aj jej biologický otec, svedok V. a tiež svedkovia Y., V. ml., V. st., V. a X.. Z hľadiska mimoriadneho zníženia trestnej sadzby okresný súd po právnej stránke správne posudzoval v prvom rade rozsah, brutalitu údajného správania sa obžalovaného k maloletej tak, ako sú tieto zistiteľné zo skutkovej vety rozsudku. Vykonaným dokazovaním však nebolo preukázané, že by sa dopustil trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby v rokoch 2013 - 2018.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací z podnetu odvolaní podaných obžalovaným a okresným prokurátorom v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým tieto odvolatelia podali odvolania a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Mal na zreteli i svoju povinnosť v tom smere, že na prípadné chyby, ktoré neboli ich odvolaniami vytýkané prihliadol, ak by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného T. V. bolo čiastočne dôvodne podané, pokiaľ ide o odvolanie okresného prokurátora, toto podané dôvodne nebolo.

Najskôr je nutné konštatovať, že skutkový stav vo vzťahu k obžalobe prokurátora z 23.07.2018, sp.zn. 3 Pv 111/18/6601, ustálený prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku, pokiaľ ide o časové obdobie páchania trestného činu od najmenej 01.07.2016 do 14.03.2018, má oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si tieto vzájomne odporovali. Z tohto odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, čiastočne pochybil pokiaľ dospel ale k záveru, že zisteným konaním sa žalovaného zločinu dopustil obžalovaný aj podľa ods. 3 písm. d) § 208 Tr. zák., a to s poukazom na obsah ust. § 138 písm. b) Tr. zák., ktorej výhrade sa krajský súd bude zaoberať nižšie v tomto rozhodnutí. Krajský súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa prejednávanému prípadu venoval náležitú pozornosť. Na hlavnom pojednávaní dňa 04.09.2018 vykonal podrobný výsluch obžalovaného, svedkov O. X., T. N. D., Y. V., T. V., znalkyň T. G. I., L. T. X., na hlavnom pojednávaní dňa 05.09.2018 vykonal výsluchy svedkov I. X., T. V. st., W. T., O. T., Y. Y., T. T. T., T. J. T., T. O. U., T. N. T., T. V. ml., H. V., T. V., na hlavnom pojednávaní 19.09.2018 ďalej vykonal výsluchy svedkov O. T., T. T., H. K., B. G., B. V., I. X., T. Z. C., v zmysle § 269 Tr. por. prečítal obsah jednotlivých listinných dôkazov, ktoré boli zadovážené a zadokumentované v trestnom spise a nakoniec na hlavnom pojednávaní dňa 22.10.2018 doplnil dokazovanie výsluchom svedkyne T. T. T.. Obsah jednotlivých výpovedí obžalovaného, svedkov a podaných odborných vysvetlení zo strany znalcov ako autorov písomných znaleckých posudkov, ktoré sú obsahom trestného spisu je zistiteľný v rozsiahlom odôvodnení napadnutého rozsudku (strany 3 až 17).

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zistiteľné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa, na podklade ktorých mal preukázané, že maloletá J. V. v domácom prostredí bola zvýšene aktívna, pričom znalci hyperaktivitu a teda poruchu pozornosti sprevádzanú hyperaktivitou známu ako ADHD nezistili. Okresný súd vyslovil domnienku, že práve táto jej aktivita prispela k tomu, že ju obžalovaný okrem slovných urážok a vyhrážok začal aj fyzicky trestať za jej „neposlušné a neposedné“ správanie, resp. pokiaľ nerešpektovala jeho ústny príkaz. Poukázal na to, že obžalovaný sa diametrálne inak správal v triezvom stave, v tom stave sa maloletej primerane venoval a svojim spôsobom ju vychovával, ale keď bol pod vplyvom alkoholu, tak sa jeho ovládanie a trepezlivosť zmenila a na J. útočil slovné aj fyzicky. Vznik tejto trestnej činnosti okrem osoby obžalovaného a alkoholu má priamy súvis aj s nevhodnými bytovými podmienkami rodiny, keďže obžalovaný, jeho družka O. X. a jej dcéra poškodená sa viackrát sťahovali, keďže neboli schopní hrať poplatky súvisiace s bývaním, tak odišli z P. W. dočasne na krátko do obce Z. v okrese L. a po ponuke práce v X. X. sa odsťahovali do rodinného domu otca obžalovaného do U., kde však taktiež neboli vytvorené štandardné podmienky na bývanie,

kedy fakticky všetci traja bývali v jednej malej izbe na 2. poschodí, kde obžalovaný prerábala zvyšok poschodia s tým, že kuchyňu, sociálne zariadenie a obývačku používali na prvom poschodí spoločne s otcom obžalovaného T. V. starším, ktorý na 1. poschodí aj býval. Pokiaľ boli obžalovaný s X. pod vplyvom alkoholu, čo bývalo často, tak pri ich zmenách nálady pod týmto vplyvom a hádkach bola prítomná aj maloletá J., čo podľa názoru okresného súdu mohlo spôsobovať aj konflikty medzi ňou a obžalovaným. Ani O. X. nemožno neviníť z určitého podielu na tomto trestnom čine, ktorá fakticky svojou benevolentnosťou umožnila obžalovanému správať sa zisteným spôsobom. Jeho bitky maloletej dcéry tajila a kryla obžalovaného pred ostatnými členmi rodiny alebo učiteľmi v škole. Z výpovedí svedkov navyše vyplýva, že sama mala byť bitá obžalovaným, čo však popierala. To, že obžalovaný sa zle správal voči maloletej J., keď bol pod vplyvom alkoholu vo P. W. alebo Z., resp. počas bývania na týchto miestach, bolo dôkazmi preukázané a prerástlo to až do týrania zverenej a blízkej osoby, ktoré vyvrcholilo fyzickým napadnutím obžalovaného voči maloletej dňa 08.03.2018. Okresný súd ustálil, že samotné týranie začalo niekedy v lete roku 2017 alebo na začiatku školského roku 2017/2018. Presný začiatok nie je možné presne určiť, keďže sa neviaže na žiadnu konkrétnu udalosť, ani dátum. Zo strany prokurátora v obžalobe nebol dostatočne určený začiatok páchania trestného činu. V skutkovej vete obžaloby je všeobecné určenie „od presne nezisteného dňa v roku 2013“, pričom ďalej sú tam vypísané dátumy, odkedy a kde daná rodina bývala, pričom ani z odôvodnenia obžaloby nevyplýva, akým konaním obžalovaného malo dôjsť k začatiu páchania stíhaného trestného činu, pričom táto okolnosť je veľmi dôležitá z hľadiska použitia prísnejšej kvalifikácie skutku. Vzhľadom na to musel okresný súd sám zisťovať začiatok plynutia tohto činu, pričom zistil, že dátumy trvania skutku uvedené v obžalobe nekorešpondujú so zisteným skutkovým stavom, keďže týranie v mieste bydliska vo P. W. a Z. zistené nebolo, až na menšie „nepokoje“, hluk a zrejme hádky v rodine popísané susedmi vo P. W. a Z. a naopak množstvo svedkov vypovedalo o pozitívnom správaní sa obžalovaného voči maloletej J. v danom období a taktiež neboli ani v škole zistené problémy J.. Vzhľadom na to, že tento závažnejší spôsob spáchania skutku „po dlhší čas“ je ohodnotený Trestným zákonom oveľa prísnejšou trestnou sadzbou, ako je základná trestná sadzba (§ 208 Tr. zák. ods. 1, 3-8 rokov, ods. 3, 7-15 rokov), tak mala obžaloba obsahovať precíznejšie ustálenie a odôvodnenie začiatku týrania, najmä ak zákon presne neurčuje na dni, mesiace, roky čo znamená po dlhší čas. Vzhľadom na vykonané dokazovanie okresný súd upravil začiatok tak, ako je to zistiteľné zo skutkovej vety rozsudku, pretože mal za to, že až po presťahovaní sa do U. začalo dochádzať k nezákonnému konaniu obžalovaného. Zároveň sa teda musel okresný súd právne vysporiadať s tým, či v danom prípade ide o páchanie skutku „po dlhší čas“ alebo nie. Zo súdnej praxe vyplýva, že by malo ísť o lehotu najmenej 6 mesiacov, pričom pri intenzívnejšom týraní postačuje aj kratší čas a pri menej intenzívnom dlhší čas. Vzhľadom na neurčité znenie zákona a potrebu individuálneho hodnotenia tejto okolnosti súd rozhodol, že v danom prípade ide o naplnenie tohto závažnejšieho spôsobu konania podľa § 138 písmeno b) Trestného zákona, keďže skutok trval približne pol roka až rok a pár mesiacov, pričom sa zintenzívil na prelome rokov 2017/2018. Na dlhodobejšie týranie poukázala aj znalkyňa T. I..

V reakcii na odvolacie námietky prokurátora, pokiaľ ide o úpravu skutku oproti obžalobe súdom prvého stupňa (za zachovanie totožnosti skutku) sa s vyššie uvedenou argumentáciou okresného súdu v dôvodoch svojho rozhodnutia, krajský súd v plnom rozsahu stotožnil. Na druhej strane krajský súd považoval za potrebné na svojom verejnom zasadnutí doplniť dokazovanie čítaním prepisu kamerového záznamu z vylúču svedkyne maloletej D.H. (č.l. 127 až 148), pričom oboznámil aj podstatný obsah zápisníc z hlavného pojednávania a tiež oboznámil obsah aktuálneho odpisu z registra trestov. Na podklade dôkazov potom sám upravil navyše skutkovú vetu spôsobom zistiteľným z výrokovej časti tohto rozsudku, keď na podklade vykonaných dôkazov prijal záver, že obžalovaný pod vplyvom alkoholu nie sústavnými a častými, ale iba ojedinelými atakmi na maloletú bezdôvodne agresívne, slovné a aj fyzicky útočil. Dôkazmi navyše nebolo preukázané „kopanie“ maloletej obžalovaným, ako je to zistiteľné v právnej vete napadnutého rozsudku okresného súdu. Aj toto pochybenie krajský súd napravil. Okresný súd sa totiž vôbec nezaoberal otázkou trvalosti útokov obžalovaného v časovom období najmenej od 01.07.2016 do 14.03.2018. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že útoky obžalovaného vzhľadom na časové odstupy medzi nimi, keď nešlo o stav trvalý a šlo tak o ojedinelé ataky, sa pritom nevyznačovali výraznou hrubosťou, okrem fyzického napadnutia maloletej dňa 08.03.2018. Za takejto dôkaznej situácie nie je vo veci možné prijať záver nielen súdu prvého stupňa, ale i prokurátora v obžalobe, že obžalovaný stíhaný trestný čin spáchal závažnejším spôsobom konania v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák. V tejto súvislosti pritom neobstáli odvolacie námietky obžalovaného, na druhej strane však obstál jeho alternatívny návrh na verejnom zasadnutí krajského súdu, prednesený jeho obhajkyňou v tom smere, že pokiaľ krajský súd nevysloví jeho nevinu oslobodením spod obžaloby, navrhol ukladať mu trest odňatia slobody iba podľa ods. 1 § 208 Tr. zák. Pokiaľ po právnej stránke krajský súd zistené

konanie obžalovaného voči maloletej kvalifikoval naznačeným spôsobom, dôsledne vychádzal z obsahu prepisu kamerového záznamu z výsluchu maloletej J. zo dňa 08.06.2018, z obsahu ktorého je okrem iného zistiteľné, že na otázky vyšetrovateľky činnej v tejto trestnej veci maloletá odpovedala, že jej nevlastný otec - obžalovaný sa k nej správal zle, „buchol ju viackrát“, bil ju aj po rukách, nadával jej iba niekedy, pokiaľ ide o vyhrážky, na takú otázku nezrozumiteľne odpovedala „že sa jej vyhrážal, že ju zabije lopatou“, pokiaľ ide o výčitky, že nie je dcérou obžalovaného, povedal jej, „že tu nemám čo robiť, že som zlá“, keď bol pod vplyvom alkoholu, správal sa ku nej zle, v takom stave bil ju, aj mamu, jej matka s obžalovaným sa niekedy hádali, jej to robilo zle, pretože večer potrebuje ticho, aby zaspala. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani obsah farebných fotografií, ktoré sú prílohou trestného spisu a nasvedčujú na skutočnosti, ktorými argumentoval obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania a táto argumentácia je uvedená vyššie v tomto rozhodnutí. Pokiaľ ide o samotnú právnu kvalifikáciu konania obžalovaného ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ani krajský súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by odborné závery vyslovené znalkyňou z odboru psychiatrie T. G. I. akýmkoľvek spôsobom spochybňovala. Navyiac v tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na obsah záverov znalkyne z odboru psychológie L. T. X. (strany 5 a 6 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

Pokiaľ ide o úvahy o druhu a výmere trestu obžalovanému, Trestný zákon páchatelovi zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. umožňuje vo svojej sankcii uložiť trest odňatia slobody v sadzbe od troch do ôsmich rokov. Obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to vo výmere troch rokov, ktorý považoval za primeraný všetkým okolnostiam prípadu, na ktoré bol zo zákona povinný prihliadnúť. Z aktuálneho odpisu z registra trestov (č.l. 910) je zistiteľné, že obžalovaný síce bol v minulosti dvakrát riešený súdom, konkrétne odsúdenia sú však staršieho dáta (č.l. 1986, 1994), nikdy nebol potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, hľadá sa naň, akoby odsúdený nebol. V súvislosti s výmerou trestu obžalovanému si pritom krajský súd osvojil aj argumentáciu súdu prvého stupňa, pokiaľ mu ukladal trest za použitia § 39 Tr. zák. (strana 24 napadnutého rozsudku) a bolo by nadbytočné aj túto argumentáciu v tomto rozhodnutí znovu opakovať. Takýto skôr mierny trest odňatia slobody musí byť pre obžalovaného dostatočným ponaučením, aby sa v budúcnosti vyhol akémukoľvek protiprávnemu konaniu. Na výkon tohto trestu odňatia slobody obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol a v tejto súvislosti tak rešpektoval obsah ust. § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Pokiaľ mu uložil aj ochranné opatrenie, a to ochranné protialkoholické liečenie vo forme ambulantnej, takýto druh ochranného opatrenia obžalovanému uložil aj súd prvého stupňa, v tejto súvislosti nepochybil, keď rešpektoval obsah záverov písomného znaleckého posudku z odboru psychiatrie, týkajúceho sa duševného stavu obžalovaného. Postupoval v tejto súvislosti zhodne s obsahom ust. § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák., pretože súdenú trestnú činnosť obžalovaný preukázateľne páchal najmä pod vplyvom návykovej látky (alkoholu).

V uvedenom ide o podstatné dôvody, na podklade ktorých krajský súd čiastočne vyhovel odvolaniu obžalovaného, na druhej strane odvolaniu okresného prokurátora, považujúc ju za podané nedôvodne, nevyhovel, a preto v súhrne o ich odvolaniach rozhodol spôsobom, uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.